

μουνία· ἐν Γερμανίᾳ διπλασιάζουν τὸν Σπρέαν· ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτεῖσι οἱ Κινέζοι πίπτουν ὡς Νιαγάροι ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῆς ἐργασίας. Ἄλλ' οἱ ἰδιοὶ μας Ἑβραῖοι εἶναι ὀλίγοι, μετροῦνται ἐπὶ τῶν μεγάλων δανείων ἢ τῶν μεγάλων καταστροφῶν μας. Κατὰ συνέπειαν ἡ ὑποδούλωσις τῶν Γερμανῶν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ, ἐν ταῖς Τραπεζίαις, ἐν τῷ τύπῳ, ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἐν αὐτῷ τῷ Κοινοβουλίῳ ἔχει τὸν λόγον τῆς· οἱ Ἰουδαῖοι εἶναι πάμπολλοι· πρέπει νὰ ἐκκαυθῇ νέος θρησκευτικὸς πόλεμος διὰ νὰ διωχθῶσιν· ἐπὶ τέλους ἔδωκαν εἰς τὴν γερμανικὴν ποίησιν ἕνα Χάινε, εἰς τὸ γερμανικὸν Κοινοβούλιον ἕνα Λάσκερ. Ἄλλ' ἡμεῖς οἵτινες ὑποδουλώθημεν ὑπὸ δέκα ἀνθρώπων, ἡμεῖς οἵτινες καυχώμεθα ὅτι ὀλίγοι πάντοτε μαχόμεθα κατὰ πολλῶν (*Πλαταῖαι—Χάνι τῆς Γραβιάς*) τί ἔχομεν εἰς τὰς φλέβας μας διὰ νὰ ἀναγνωρίσωμεν βασιλεῖς μας ἕνα Τσιγγρόν, ἕνα Σκούλούδη, ἕνα Σγούταν, ἕνα Μελάν, ὅλους χαρτοπαίκτας ἑκατομμυρίων ἐπὶ τοῦ τόπου μας, ἐκμυζῶντας τὸν χρυσὸν τοῦ κράτους καὶ πλημμυροῦντας ἡμᾶς διὰ μετοχῶν καὶ χρεωγράφων; Ἀρμένιοι τραπεζίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐδέχθη ποτε ἐν τῇ αἰθούσῃ τὸν Σουλτάνον Μεδζίτ. Μετὰ τὸ γεῦμα ἐπρόκειτο νὰ ψηθῇ ὁ καφὲς τοῦ Σουλτάνου. Ὁ Ἀρμένιος ἔλαβε δέσμας καυμέδων (χαρτονομίσματος) καὶ σχηματίσας πυρὰν ἔβρασε τὸν καφὲν τοῦ Μεδζίτ. Ἐάν οἱ Ἕλληνες ἐξακολουθῶμεν ἐπιμένοντες εἰς αὐτὸ τὸ πολίτευμα, μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος θὰ πῇ καφὲν ψημένον ἐπὶ δανείων ἐλληνικῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρμενίου καφεδζῆ ὅστις ὀνομάζεται Τσιγγρός.

Καλεδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἐπιχειρημάτων—τῶν κατ' ἐπίφασιν τοῦλάχιστον—δι' ὧν ὁ πρωθυπουργὸς ἐκ συναρπαγῆς ἀπέσπασε τὴν δι' ἀναστάσεως ἐπιψήφισιν τῆς Συμβάσεως μετὰ τῆς Τραπεζίης ἦτο ἡ εἰδήσις ἣν παρὰ τὸ δέον περιχαρῆς ἔφερεν ἀπὸ τοῦ βήματος ὅτι ἡ Τράπεζα ὑπεσχέθη νὰ λάβῃ ζωηρὸν μέρος εἰς τὴν συνομολόγησιν τοῦ νέου δανείου. Ἦδη τὸ Ἑθνικὸν Πνεῦμα, ὁ ἀρματωλὸς τῶν ἐφημερίδων, ἀναγγέλλει ὅτι ὁ κ. Κουμουνδούρος ἀφοῦ ἀπετάθη πρὸς ὅλας τὰς ἰθαγενεῖς Τραπεζὰς καὶ ἀπέτυχε, καθικέτευσε τὸν κ. Συγγρόν, ὅχι ὡς τραπεζίτην, ἀλλ' ὡς Ἕλληνα καὶ οὕτω συνωμολογήθη τὸ δάνειον, τοῦ ὁποῦ ἡ μόνη ὠφέλεια θὰ εἶναι ἡ ἐπίσημος διαβεβαίωσις τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ὅτι οἱ κύριοι Κεχαγιᾶς καὶ Ῥενιέρης εἶναι Τούρκοι.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ν' ἀποστείλῃ κατὰ τοῦ Γενικοῦ προξένου ἐν Θεσσαλονίκῃ δὲν ἐστάλη, τοῦ κ. Κουμουνδούρου ὑποχωρήσαντος τίς οἶδε πρὸ ποίας πιέσεως ψήφων.

Διετάχθη ὅμως διὰ δριμυτάτου ἐγγράφου, ὡς ἐμάθομεν νὰ ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα ὁ κ. Βατικιώτης, ὅστις ἐπανήλθε καὶ ἂν ἦτο καὶ πρὸ πολλοῦ ἔδω, ἐάν δὲν ἐμεσολάβει ἡ ἀσθένειά του.

Εὐχόμεθα ταχεῖαν ἀνάρρωσιν εἰς τὸν κ. Βατικιώτην, διὰ νὰ ἀπαιτήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἀποστολὴν ἀνακριτοῦ εἰς Θεσσαλονίκην, ἵνα μὴ τυχὸν στερηθῇ ἡ πατρίς τῶν ὑπηρεσιῶν του.

Διότι βεβαίως ὑπὸ τοιοῦτο φοβερὸν κατηγορητήριον διατελὼν ὁ κ. Βατικιώτης ὅχι εἰς Θεσσαλονίκην δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ, ἀλλ' οὐδὲ εἰς Κάσσον νὰ διορισθῇ ὑποπρόξενος.

Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος ἀπέλυσε τὸν κ. Δημήτριον Καμπούρογλου, διδάκτορα τὰ νομικὰ, δικηγόρον, εὐφύεστατον, ἠθικώτατον, Ἀθηναῖον. Ὅταν διωρίσθῃ, δὲν ὑπῆρξε διπλὴ γνώμη περὶ τοῦ διορισμοῦ. Διότι εἶναι τιμὴ διὰ τὰς θέσεις ὅταν τοιοῦτοι νέοι ἀποφασίζωσι νὰ κατέλθωσιν εἰς αὐτάς, διὰ νὰ ἀναπνέωσι τὸν φυσικῶς καὶ ἠθικῶς μεμολυσμένον ἀέρα τῶν ὑπουργείων· ἐν τούτῳ μόνον εὐχαριστοῦμενοι, ὅτι τὸ ἐφ' ἑαυτοῖς ἀποπειρῶνται εἰς τὸν κοινορτὸν ἐκείνον νὰ στείλωσι μίαν ἀκτίνα νοημοσύνης, φιλεργίας καὶ ἀρετῆς. Ἦδη βαναύσως ἀπολύεται ὑπὸ βαναύσου ὑπουργοῦ ὅστις στενοχωρεῖται βλέπων ὑφισταμένους τοῦ τόσῳ εὐφρεῖς νέους, μὲ τόσῳ καθαρὸν μέτωπον· βλέπει ὅτι αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὑπουργοὶ τοῦ καὶ δι' αὐτὸν θὰ ἦτο πολὺ καὶ θέσις κλητῆρος.

Τίς πταίει; Ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος; Εἰς αὐτὸν οὔτε ἡ ἰνατροφὴ του, οὔτε οἱ διανοητικοὶ του πόροι, οὔτε τὰ μέσα τῆς προαγωγῆς του ἐπέτρεπον τὴν ἐκτίμησιν τοιοῦτου νέου οἷος ὁ κ. Καμπούρογλος.

Πταῖουν ἀκριβῶς αὐτοὶ οἱ νέοι, τοῦ εἶδους τοῦ κ. Καμπούρογλου, οἵτινες δὲν ἀποφασίζουσιν νὰ ἀποδυσθῶσιν εἰς ἀγῶνα δύο, τεσσάρων καὶ πλείονων ἐτι ἐνιαυτῶν ἀποκρούοντες πᾶσαν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς συστηματικῆς διαφθορᾶς, συνασπιζόμενοι περὶ ἕνα πυρῆνα καὶ ὀρκιζόμενοι νὰ διεκδικήσωσι τὴν καταπατουμένην ἠθικὴν τοῦ τόπου, διὰ τῆς ἐξοντώσεως ὅλης αὐτῆς τῆς φαυλοκρατίας καὶ τῆς ἀνατολῆς νέου κράτους μηδὲν ἔχοντος κοινὸν μετὰ τῆς ληστείας καὶ τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων.

Ἐκφράζομεν εὐλικρινῇ λύπην διὰ τὴν παῦσιν τῆς ἑλληνικῆς ἐφημερίδος Κωνσταντινουπόλεως *Θράκης*, φύλλου λίαν φιλοπάτριδος, καὶ διὰ τοῦτο κατέχοντος πλείους ἢ πᾶσα ἄλλη συνάδελφος τοῦ σελίδας εἰς τοὺς διωγμοὺς τοῦ Τουρκικοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου.

Ἡ ῥοδαλὴ *Αὐγὴ* τοῦ Βυζαντίου ἐπαναλαβοῦσα τὴν ἐκδοσίν τῆς ἤρξατο δημοσιεύουσα ἐν ἐπιφυλλίδι, ὑπὸ τὸν τίτλον: *Ἐν ἐπιστρατεύσει*, θυμηδεστάτας ἐξ Ἀθηνῶν ἐντυπώσεις τοῦ συντάκτου αὐτῆς κ. Κατσελίδου, ὅστις ὀλίγας ἡμέρας διέτριψε παρ' ἡμῖν. Τὰς συνιστῶμεν πολὺ εἰς ἀνάγνωσιν. Φύλλα τῆς *Αὐγῆς* εὕρισκονται εἰς τὸ Καφετεῖον Γιαννοπούλου, τὸ Σολωνεῖον, τὸ Ζαχαροπλαστεῖον Χρήστου Γρεγοῦρα (*Ὁδὸς Σταδίου*) καὶ ἄλλου.

Οἱ τελειόφοιτοι τῆς ἱατρικῆς κύριοι Κωνσταντῖνος Ζαχαριάδης καὶ Σταμάτιος Χουρμουζιάδης, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὑποστάντες τὰς διδακτορικὰς αὐτῶν ἐξετάσεις ἤξιωθησαν τοῦ διδακτορικοῦ διπλώματος. Τοῦτο ἄς μὴν ἐκπλήξῃ τοὺς ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι φίλων των, ὅτι δὲν ἔλαβον καὶ βαθμὸν *lilarg kalōs*, διότι βεβαίως πρὸς αὐτὸν ἐσκόπον αἱ ἐπίμονοι αὐτῶν μελέται καὶ αὐτοῦ ἦτο ἀξία ἡ νοημοσύνη των· ἀρκεῖ νὰ μάθωσιν ὅτι τὸ Πανεπιστήμιον εἶναι ἀπὸ τινος Μέγα Ῥουσφετοποιεῖον, τὸ δὲ ἔνδυμα διὰ τὸν νυμφῶνα τοῦ λίαν καλῶς ἢ τοῦ ἀριστα

δὲν εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις, ἀλλ' ἡ διάθεσις μέσων οἷας δὴποτε φύσεως.

Καὶ ἄλλο :

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἀνεκηρύχθησαν διδάκτορες τῆς ἱατρικῆς οἱ κκ. Μελαγχροινὸς καὶ Ἰωαννίδης—Βυζαντινοὶ καὶ αὐτοὶ—περὶ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε πεποίθησις τῶν συμφοιτητῶν καὶ τῶν Καθηγητῶν ὅτι θὰ ἡξιοῦντο τοῦ βαθμοῦ ἄριστα.

Ὁ καθηγητὴς μάλιστα Δ. ἅμα γνωσθέντος τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐξετάσεων εἶπεν εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι οὐδέποτε ἕως τῶρα ἔγινε τόση ἀδικία εἰς φοιτητάς.

Ἐπεμείναμεν σήμερον εἰς τὰ γεγονότα αὐτὰ, διότι βαρύνως φέρομεν πρὸ πολλοῦ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν τοῦ Πανεπιστημίου, ἀναμιχθέντος ἐσχάτως καὶ εἰς πωλήσεις ἀδαιμάντων, ἐγγὺς δὲ εἶναι ὁ χρόνος καθ' ὃν θὰ ξεθυμάνωμεν.

Ζήτημα γεννᾶται μεταξύ ἐντίμων πολιτῶν πῶς δύνανται ν' ἀπαλλαγῶσιν ἀπὸ τὰς συχνὰς ρεκλάμας τοῦ Πίπη τοῦ Λάμπρου περὶ ἐνὸς ἀθωνικοῦ παλαιογράφου, ἀπὸ τὰς ἐν ἐκάστη σελίδι τῆς *Ἑστίας* προκλήσεις δακρύων ἐπὶ τῇ προσεχεῖ της παύσει καὶ ἀπὸ τὰς ἀναγγελίας σατυρικῆς συναδέλφου περὶ τοῦ πότε θὰ ἐκδοθῇ ἕκαστον φύλλον της.

Εἰς πρόεδρος Βουλῆς ὁδηγῶν δύο τρεῖς Ἀφροδίτας τῶν θρόνων εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ κάποτε κάποτε διακοπτῶν τὴν καταναγκαστικὴν σιωπὴν του (αἱ Ἀφροδίται ἦσαν τοῦ Λούβρου):

— Τί διάβολο ! μὲ τὸ νὰ εἶμαι πρόεδρος, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶμαι ἄνθρωπος.

Ἡ τελευταία μόδα τῶν κοριτσιῶν μας εἶναι τὸ κρέμασμα μιᾶς κουκούλας.

Ἀπόδειξις ὅτι τὰ κορίτσια μας θέλουν κουκούλωμα.

— Ἀκόμα δὲν ἤλλαξε πουκάμισο ὁ Σταμούλης ;

— Μένει σταθερὸς εἰς τὰς ἀρχάς του καὶ τὰ ὑποκάμισά του.

Ὁ κ. Γ*** δέχεται καθὼς λέγουν εἰς τὰ σαλόνια, τὴν δευτέραν.

Ὁ Βουρδούσης τὸν ἀκολουθεῖ μίαν δευτέραν καὶ τείνων τὴν χεῖρα :

— Καὶ ἐγὼ δέχομαι τὴν δευτέραν.

Ἐν τῇ ὁδῷ Πατησίων :

— Βίδες γυναῖκα ;

— Οὐ ! εἶναι ἀλμυρή.

— Μπα, μὲ τὸν καιρὸ θὰ χάσῃ τὴν ἀλμύρα της.

ΠΥΡΕΤΟΙ.

Foggia 29/11 Δεκεμβρίου 1880.

Αἰῶνος ἔπεται αἰὼν
μέτρον θνητὸν ἐν τῷ ἀπειρῷ.
Καὶ ἐν μυστήριον νοῶν
ἐν τῷ ἀτέρμονι δνειρῷ
μάτην ὁ κόσμος τῶν θνητῶν,
μάτην βοᾷ εἰς ἑαυτὸν:
«ὅθ' σ' ἐξεγείρω !»

Τίς ἡ ἐξέγερσις ; Ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, ἡ, ἂν θέλετε, ἀπὸ τοῦ Δαρβινείου ἀμόρφου ὀργανικοῦ ὄντος, ὅπερ διὰ τῆς ἀνελέξεως τῶν ἀλλοιώσεων κατήντησε σήμερον νὰ λάβῃ τὸν τύπον Ἑλληνος βουλευτοῦ ἢ τῆς Λουίζης Μιχὲλ κυρτυτούσης τὴν ἐν κοινότητι ἰσοτιμίαν τῶν γυναικῶν, (ἄκρα ἄωτα τελειότητος ἀμφότεροι οἱ τύποι οὗτοι) οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Τὰς ἐπαγγελίας τῶν προφητῶν καὶ τὰς θεωρίας τῶν διδασκάλων διασκεδάννυσιν οἶονεὶ ὁμίχλην ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου πορφουρούμενην, ἡ θερμότης αὐτοῦ τοῦ ἡλίου τοῦ οἰδέσθαι, ἐπὶ τὸν δρίζοντα ὕψουμένου καὶ ἡ μέθη τοῦ πρώτου φιλήματος, ἥτις τοσοῦτον ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἐξέγερσιν κατὰ τὰς διαθεβαιώσεις τῶν ποιητῶν, οἵτινες πάντα πέπλον ἀπὸ πάσης μέθης ἡ ὀδύνης ἐγῶστικῆς πειρῶνται νὰ ἄρῳσι, καὶ ἡ μέθη τοῦ πρώτου φιλήματος ἤδη κατετάχθη, empaillée, ὅπως κλέψω μίαν τοῦ Heine ἰδέαν, ἐν τῷ φανταστικῷ μουσεῖῳ τῶν στεναγμῶν, τῶν clairs de lune καὶ τῆς ὑπὸ χριστιανισμοῦ φθισιώσης Μούσης.

*

**

Ὁνειρώττομεν, δνειρώττομεν ! Καὶ τὸ δνειρον εἶναι ἐν, αἱ δὲ σκηναὶ τοῦ ἀμέτρητοι, καὶ αἱ στιγμαὶ τοῦ αἰῶνος, ἀπὸ τοῦ σκότους τῆς φυσιολογίας ἢ τῶν παραδόσεων μέχρι τοῦ πυρετοῦ τῆς στιγμῆς τοῦ παρόντος. Ὁνειρώττομεν πυρέσσοντες.

*

**

Πυρέσσει ἡ Ἑλλάς καὶ ὁ σφγμός τις μετ' ὀλίγον θὰ πάλλῃ, ὅσους παλμοὺς ἐπαλλέ ποτε ὁ σφυγμός τῶν μαχομένων ἐν Πλαταιαῖς ἢ πιπτόντων ἐν Θερμοπύλαις· ἐξαίρεσι δμως ἐκείνων οἵτινες δίκην θερμομέτρου πιστεύουσιν ὅτι προσεκλήθησαν ὅπως μετρώσι καὶ κανονίζωσι τὴν θερμὴν τῆς Ἑλλάδος· ὁ σφυγμός τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι ἀναλλοίωτος· μήτε τὰς παθητικὰς μεταβολὰς τοῦ θερμομέτρου εἶναι πλέον ἱκανοὶ νὰ ὑποστῶσιν ! Ὁ πυρετὸς τῆς **Γερμανίας** προέρχεται ἀπὸ τὸν ἐπικαθήσαντα τῶν στηθῶν της ἐφιάλτην τοὺς Ἑβραίους. Ἄ ! ἂν οἱ Γερμανοὶ σήμερον ἔτι ἦσαν ὀλιγώτερον Τεῦτοιες δὲν θὰ ἐφοβοῦντο τόσον τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ, οἵτινες ἔγειναν ἔτι περισσότερον Ἑβραῖοι.

Ὁ ἐφιάλτης τῆς πυρετούσης **Ἀγγλίας** καλεῖται Ἰρλανδία καὶ ἡ ἀνάσσα τῶν θαλασσῶν ἀπορεῖ εἰσεῖτι περὶ τοῦ ληπτέου κινίνου, ὅπερ θ' ἀποδιώξῃ τὸν τοσοῦτον πυρετόν της· καὶ ἐπειδὴ αἱ παλαιαὶ συνήθειαι δὲν λησμονοῦνται, πιθανώτατον ὅτι θὰ πειραθῇ ἐμπειρικῆς τινας θεραπειάς, ἥτις καὶ ἂν ἐπὶ βραχὺ τὴν ἀπαλλάξῃ τοῦ κακοῦ, βέβαιον ὅμως ὅτι τοῦτο εὐθέως καὶ πάλιν ἐπελεύσεται μετ' ἑστία γράμμα.